

PĚKNÁ VYHLÍDKA

10/2013

MĚSÍČNÍK SBORU ADVENTISTŮ 7. DNE V SOKOLOVĚ, KRASLICKÉ 494

Diamantová Helena Bartošová: Mocný Bůh slyší naše modlitby

Své životní jubileum oslavila v létě dlouholetá členka sokolovského sboru Helena Bartošová. Helenka pochází z Partyzánské Lupči u Liptovského Mikuláše na Slovensku a do Čech ji přivedla jednak její sestra Miluška, ale především pak láska. V Sokolově potkala při návštěvě sestry o prázdninách svého muže Mirka, když jí bylo pouhých 16 let. Jejich seznámení bylo osudové, protože se už z prázdnin domů nevrátila, ačkoli její maminka tuto ztrátu těžce nesla. Po třech letech měla Helena svatbu a narodili se jim s manželem tři synové, Miroslav, Lubomír a Antonín. Již jako vdaná se paradoxně díky svému nevěřícímu muži setkala s adventisty, kteří jí pomohli poznat Boha jako svého přítele a milujícího Otce. Helena miluje svoji rodinu a všichni milují zase ji. Přesto se těžce srovnává s tím, že nikdo z rodiny s ní nesdílí lásku k Bohu. Je vděčná za každý jejich zájem v tomto směru a přeje si mít jednou všechny v Božím království.

(Pokračování na další straně)

TIP NA KNÍŽKU

Shmuley Boteach: Košer sex

„Byly časy, kdy se muž, předtím, než šel na rande, učil zpaměti poetické verše, aby udělal dojem na ženu, kterou miloval. Dnes si čtyři hodiny upravuje vlasy a vybírá vhodné oblečení. Musíme se víc zaměřit na hloubku osobnosti, aby bylo naše nejhlubší já alespoň tak přitažlivé, jako je naše tělo. Sledování tohoto cíle duchovních hodnot, o které se dělí dva milující se dospělí lidé, sjednocuje pár něčím celistvým a věčným.“

Na nedávné olympiádě byl jedním z rekordů i počet prodaných kondomů. Sex se stal novou sportovní disciplínou. A právě v té době vyšla úžasná kniha ortodoxního rabína Boteacha Košer sex, která je určena především manželským párům, ale také těm, kteří se ke svatbě chystají.

(Pokračování na straně 8)

Mocný Bůh slyší...

(Pokračování ze strany 1)

Helenko, jak velkou máš rodinu?

Mám tři syny. Nejstaršímu, Mirkovi, je 59 let, prostřednímu, Lubomírovi, je 56 let a nejmladšímu, Toníkovi, je 55 let. Pak mám 4 vnoučata, Anitku a Marka od Mirka, Michalku od Luboše a Kačenku od Toníka. Anitka má syna Leonka a Marek má syna Adámka a dceru Anabelku, takže mám už i tři pravnučata. Do mé rodiny samozřejmě patří i naše snachy, Janička a Jar-milka. Mirek je rozvede-ný. Rádi se všichni schá-zíme.

Bydlí všichni ve tvém okolí?

Synové ano. Vnučka Anitka bydlí nedaleko v Karlových Varech a Michalka v Praze. Nej-dál žije vnuk Marek v Brně. Kateřinka studu-je vysokou školu, tak také doma moc není. Ze všech mám ale velkou radost. Jsem vděčná Bohu, že mi dal do živo-ta tak hodné a laskavé lidi. Nehádáme se, drží-me všichni pohromadě. Takové naše setkávání místo je rodinná chata na Stříbrné.

Nelitovala jsi nikdy, že ses nevrátila za maminkou na Slovensko?

Je to zvláštní, ale opravdu nelitovala. Měla jsem hezké dětství, bylo mi doma dobře, ale v Sokolově jsem nechala své srdce. Maminka chodila každý den k vlaku, plakala a čekala, že se vrátím. Dokonce pro mě přijela a přemlouvala, abych jela domů. Ale nešlo to. Byla jsem zamilovaná a nechtěla jsem od svého milého odjet.

Jak jsi poznala svého muže?

Sestra Miluška mě pozvala na prázdniny ke své rodině. Bydlela v Sokolově, kam se odstěhovala se svým manželem, který pracoval jako strojvedoucí ve Strakonicih a byl přeložen do Sokolova. Přijela si

pro mě a domů už mě nepustila. Přála si, abych u ní zůstala. Moje rozhodování umocnil můj vznikající vztah s Mirkem. Mirek chodil kolem domu v tehdejší Le-ninově ulici, dnes U Divadla, kde jsme bydleli. Koukala jsem z okna, jak se schází mladí lidé v klubovně Svazu mlá-deže na rohu ulice. Mě tam nikdy ne-pustili, měli o mě strach. Mirka jsem si nevšimla, dozvěděla jsem se až později, že si mě ale všiml on v tom okně.

Kdy jste se tedy poprvé setkali?

Byla jsem jednou ve městě s kamarádkami a Mirek tehdy jako voják k nám přišel, protože se s kamarádkami znal. Když jsem se loučila, že půjdu domů, nabídl se, že mě doprovodí. Ces-tou mě zničehonic vzal kolem krku a políbil. „Sprosták jeden,“ říkala jsem si tehdy a šla ura-ženě domů. Pak jsem ho ale jakoby náhodou pořád potkávala. Po nějaké době mě pozval na rande do Karlových Varů, kde sloužil na vojně. A já jela. Od té doby jsme pak spolu chodili.

Svatba (1952)

Kdy jste měli svatbu?

Vzali jsme se po tříleté známosti, bylo mi devatenáct let. Loni jsme s manželem měli diamantovou svatbu, jsme spolu již 61 let. Svatbu jsme měli v Sokolově na Národním výboru a také v kostele. Moje rodina byla věřící, já byla pokřtěná katolička.

Kdo přijel z tvé rodiny na svatbu?

Maminka a sestra Anička. Tatínek měl velké hospodářství a pořád pracoval, nemohl nikam jezdit. Kromě zmiňova-ných sester Milušky a Aničky jsem měla ještě tři bratry – Jana, Jozefa a Milana. Milušku a Jana měla maminka z prvního manželství. Dnes žijí kromě Jozefa pouze moji vlastní sourozenci, já z nich byla nejstarší.

(Pokračování na další straně)

(Pokračování ze strany 2)

Anička bydlí v Liptovském Mikuláši a Milan v Ružomberoku. Po svatbě jsme bydleli nejdřív u Mirkových rodičů v Dolním Rychnově a pak v Sokolově. V tomto bytě na náměstí Budovatelů bydlíme již 47 let.

Jak jsi to měla se školou?

Základní školu jsem vychodila v obci Beněšova u Ružomberoka. Bavila mě hodně matematika, snad proto jsem celý život pracovala jako pokladní a také ve sboru jsem se mnoho let starala o peníze. Maminka chtěla, abych se stala švadlenou, měla pro mě už i místo, ale to přišly ty osudné prázdniny. Učila jsem se v Sokolově a potom v Karlových Varech u Bati a vyučila se obchodní příručí. Dnes by se řeklo prodavačkou.

Jaké bylo tvoje první zaměstnání?

Nastoupila jsem jako pokladní v prodejně obuvi Baťa na Starém náměstí v Sokolově, kde jsem pracovala do roku 1953. Pak jsem šla na mateřskou a do práce se nevrátila až do roku 1968. Byla jsem doma a starala se o děti a domácnost. Manžel pracoval jako mechanik na dráze a také se angažoval jako funkcionář v boxu a vzpírání a často nebyl doma. Musela jsem se o všechno doma starat hlavně sama. V této době jsem jezdila i na tábory jako vedoucí nebo pracovala jako dobrovolná sestra u Červeného kříže. K Baťovi jsem se vrátila v roce 1968, když si pro mě přišli, že mě potřebují. Souhlasila jsem s podmínkou, že budu pracovat jen čtyřhodinovou pracovní dobu. Zůstala jsem tak až do důchodu a ještě tři roky navrch.

Co víra a Bůh ve tvém životě?

Já i manžel jsme byli katolíci, proto jsme měli i svatbu v kostele. Já ale na rozdíl od něj věřím opravdově. V Boha jsme doma na Slovensku věřili, maminka se často modlila. Vychovávala nás a vedla k Bohu. Chodila jsem na náboženství a každou neděli do kostela. Tatínek býval doma, pořád se musel starat o naše hospodářství. Ráda vzpomínám třeba na Vánoce. Všechno bylo doma jiné, voňavé, hezké a samé dobroty. V kostele se mi ale nelíbila zpověď. Farář kladl tolik otázek, nebylo

mi to vůbec příjemné. Po svatbě jsem se Boha vzdala, protože manžel mi řekl, že Bůh není. Ale v srdci mi zůstala po něm touha. Bez Boha bylo takové prázdno.

Jak do tvého života Bůh zase vstoupil?

Ve sboru se sestrou Bauerovou

V našem domě bydlela paní, která chodila k Svědkům Jehovovým. Chodila si k nám půjčovat peníze a říkala mi, že by byla škoda, abych zahynula. Přemýšlela jsem o tom a

manžel dostal strach, že se dám také k „Jehovistům“, a tak k nám pozval adventisty. Mirek totiž za svobodna pracoval jako mistr v truhlárně a tam se seznámil s adventistou Karlem Lippertem (nevlastní bratr Bohouše Zámečnicka). Manželka Karla Věrka mi tedy nosila do obchodu adventistický časopis Znamení doby, já ho ale ani moc nečetla. Sprátele lily jsme se a já jednou přijala pozvání na bohoslužbu do sboru, který byl tehdy u řeky. Byla Večeře Páně a mě celý program velmi zaujal. Začala jsem do sboru chodit, i když ne úplně vždycky. Nejvíce se mi líbila sobotní škola, kde jsem vlastně poznala nádherné poselství Bible.

Kdy ses rozhodla vstoupit do církve adventistů?

Po třech letech chození do sboru jsem požádala bratry Činčalu a Bajusze, aby mě připravili ke křtu. Rok a půl jsem hlavně s bratrem Bajuszem studovala Bibli a v roce 1976 se nakonec nechala pokřtít ve sboru v Karlových Varech. Křtil mě bratr Kvintus.

Co na to říkal manžel?

Nesl to špatně. On je takový společenský člověk, měl radši povrchní zábavu. Byl smířen s tím, že do sboru chodím, ale nechtěl, abych se stala členkou církve. Já se před křtem modlila Davidův 51. žalm

(Pokračování ze strany 3)

a doufala, že mi odpustí. Nešlo to jinak, Bůh naplnil mé srdce. Po křtu jsem přijela se spoustou květin domů a bála se, co bude. Manžel přijal moje rozhodnutí. Ví, že Bůh je u mě na prvním místě. Nenechám si ho už nikým a ničím vzít. Mirek je moc hodný, občas se mnou navštívil bohoslužby a pomáhal také stavět naši modlitebnu. Za manžela i rodinu se modlím, mám je moc ráda a přeju si, aby se Bůh také dotkl jejich srdcí.

Bartošovi

Na osmdesát let vypadáš moc dobře, jak jsi na tom se zdravím?

Mně se zdá, že jsem za poslední dva roky hodně zestárla. Mám spoustu zdravotních potíží, ale Bůh je stále se mnou. Dva roky jsem se dokonce léčila s leukémií krve a zachránil mě. Asi patnáct let mám anginu pectoris, tak musím být na sebe opatrná. Před nedávnem jsem měla vysoké horečky a bála se, že budu muset do nemocnice. Modlila jsem se a Pán Bůh mě uzdravil. Mám

dobré lékaře, všichni jsou ke mně hodní a starostliví. Mám dobré rodinné základy. Prožila jsem a stále prožívám ve svém životě velká požehnání. Ženy v mém věku jsou často vdovy, ale já mám stále svého muže. Nechodila jsem mnoho let do práce, ale bídu jsme nikdy neměli. Navzdory chatrnému zdraví cítím ve svém životě Boží přítomnost.

Něco na závěr?

Chtěla bych říct všem, že Pán Bůh slyší naše modlitby, naše prosby.

Děkuji za rozhovor a výborné pohostění. Hana Kábrtová

PODĚKOVÁNÍ MANŽELCE

Rád bych touto cestou poděkoval mé milované manželce Helence za to, že má se mnou takovou trpělivost, vzorně vychovává naše děti, celý život se dokonale stará o naši domácnost a pomáhá i sousedům a lidem v našem okolí. I když jí některé věci z mé strany přišly líto, pokorně vše nesla a přemáhala svou laskavostí. Náš celoživotní krásný vztah je její zásluha.

Miroslav Bartoš

Snoubenci

Rosvita Šulcová a Karel Mráz

oznamují, že budou oddáni v neděli 13. října od 11 hodin v modlitebně sboru církve adventistů v Sokolově na Šenvertu, Kraslické ulici 494/14

*„Lépe dvěma než jednomu,
mají dobrou mzdu ze svého pachtění.
Upadne-li jeden, druhý jej zvedne.
Běda samotnému, který upadne;
pak nemá nikoho, kdo by ho zvedl.
Také leží-li dva pospolu, je jim teplo;
jak se má však zahřát jeden?
Přepadnou-li jednoho, postav se proti nim oba.
A nit trojitá se teprv nepřetáhne!“*

Bible, Kazatel 4:9-12

Maršel z Bangladéše zázračně na studiích u nás

Devatenáctiletý Maršel Hembrom z Bangladéše dorazil z Dháky v úterý večer na letiště Václava Havla v Praze. Bude dva roky studovat na Kellnerově prestižním anglickém gymnáziu Open Gate u Prahy a během těchto dvou let bude skládat mezinárodní maturitu IB.

V Bangladéši letos již jednu maturitu složil. S Maršelem se seznámila členka sokolovského sboru Hana Kábrtová na letošní inspekční cestě adventistické humanitární organizace ADRA v Bangladéši.

„Jela jsem navštívit naše čtyři „adoptované“ děti, které společně s několika lidmi ze sboru podporujeme, a přivezla si pátého J,“ vzpomíná. Maršelovi rodiče pracují v jedné z internátních kolejičních škol, ve kter-

ré bydlí a studují děti, které na dálku sponzorují čeští dárci a mezi nimi i sokolovský sbor. Jeho otec Michael Hembrom je zde účetním. Díky Bohu, ke kterému

se Maršelova rodina v Bangladéši i náš sokolovský sbor modlily, se podařilo překonat mnoho překážek, které bránily Maršelovu odjezdu z jeho rodné země. „Chtěla bych Pánu Bohu poděkovat za

vyslyšení našich modliteb a také všem, kteří mají podíl na této šanci, kterou dostane chudý kluk z třetího světa. Poďkování patří laskavým lidem na českém konzulátu v Dillí, hlavně paní Evě Kamasové, dále pak mému synu Martynovi, který mi ochotně a rád překládal z angličtiny a do angličtiny všechny dopisy, které byly třeba při komunikaci mezi Hembromovými a námi, také manželu Tomášovi, který zprostředkoval telefonická jednání s rodinou, dále pak humanitární organizaci ADRA, která se do celého procesu také zapojila, úřední překladatelce Petře Vaňkové, která veškeré služby prováděla zdarma, Českému sdružení Církve adventistů sedmého dne, které zaplatilo Maršelovi letenku a i dál se chce nějakým způsobem podílet na jeho působení v ČR, synovci Lu-

kášovi, který bude nyní hlavním poradcem Marshela ve škole a při cestách k nám domů na volné dny či prázdniny, a samozřejmě škole a nadaci, bez nichž by se

návštěva Marshela nemohla uskutečnit,“ řekla Hana Kábrtová. Zároveň vyzvala k dalším modlitbám za Marshela a jeho sžívání s naším prostředím.

Přivítání na letišti

Zimní dobrodružství o letních prázdninách

Začátek příběhu je celkem fádňní. Byl asi únor, hledal jsem si brigádu na léto. Našel jsem na internetu několik inzerovaných pozic, přihlásil se, a práci získal. No a pak zbývalo jen čekat na léto, a nastoupit. Na celé záležitosti je pozoruhodná vlastně jen jedna okolnost – jednalo se o zaměstnání v Jihoafrické republice. Takže tak se to celé nějak semlelo. A já najednou stál na letišti v Durbanu. Byl začátek července, začátek jihoafrické zimy. Jediný člověk v okruhu pěti tisíc kilometrů, kterého jsem znal, byl jakýsi Douglas, můj jednorázový přítel z letadla, britský dobrodruh. Pět minut po příletu se mi vytratil v davu. A můj svět se zmenšil do dvou malých kufrů.

V příletové hale už jsem ale byl vyčkáván mohutným rozesmátým černochem s cedulí Martin Kablt, který mě odvezl "domů". Jeli jsme po dálnici, městem plným supermarketů a bank, podél silnice byly billboardy, vše jako v Evropě. A nakonec dorazili do cíle, do centra CROW, které rehabilituje osiřelá a zraněná zvířata, aby je pak navrátilo zpět do divočiny. Tam jsem následující měsíc pracoval jako marketingový stážista. A teprve tam jsem postupně začal vnímat všechny ty propastné rozdíly mezi Afrikou a Českou republikou. Nejdřív samo-

zřejmé odlišnosti, jiné klima, jiná příroda, roztočivná zvířata, všude černoši. Nejvíce ale člověka vždy zaujmou drobnosti. Jihoafrické děti se nebojí nejvíce pavouků, ale paviánů. Opice běžně vybírají odpadkové koše ve městech a často se perou s kočkami. Jižní Afrika je země extrémů. Plná kriminality, ale i optimismu. Lidé jsou veselí, i když nic nemají. Je tam i mnoho křesťanů, nejčastěji právě mezi černochoy. A tak když jsem na konci července odjížděl do Kapského města na svou druhou stáž, řidič dálkového autobusu se před cestou do mikrofonu pomodlil, autobusem zadunělo šedesátihlasé 'amen' a jeli jsme.

I druhý měsíc mi pak utekl rychle, Kapské město bylo nádherné. Legrace nastala teprve, když jsem vyrazil směrem domů, nejdříve třicetihodinovým vlakem. To byla chyba. Vlak zůstal stát šest hodin v tunelu, zdálo se, že nestihnou letadlo a zůstanu sám kdesi uprostřed Afriky. Vzpomněl jsem si na africké přísloví "Chceš-li jít rychle, jdi sám. Chceš-li jít daleko, jděte společně" a litoval, že tam jsem sám. Ale nebyl jsem. Byl se mnou Bůh a modlitby mnohých z vás, takže to přece muselo dobře dopadnout. A taky dopadlo.

Martin Kábrt

Martin Kábrt je studentem druhého ročníku bakalářského studia oboru Philosophy, Politics and Economics (PPE), s užším zaměřením na ekonomii a ekonometrii na britské The University of York. Má dvě maturity, českou a mezinárodní (IB). Obě získal na Kellnerově gymnáziu Open Gate u Prahy. V letech 2010-2012 jako dobrovolník formou prezentací šířil na českých středních školách povědomí o neziskové organizaci Dream Catcher, působil také ve studentské radě Open Gate a založil zde dodnes fungující systém akademické výpomoci mezi studenty formou pomoci starších mladším. V létě 2011 absolvoval měsíční kurz na Johns Hopkins University v USA, zaměřený na Civic Leadership. Bydlí s rodiči a bratrem v Libavském údolí.

„Budte připraveni na můj druhý příchod“

Výtah z prvního kázání našeho nového kazatele Martina Lindtnera ve sboru Sokolov

Poslední velké kázání Ježíše Krista, jak je zaznamenal Matouš ve svém evangeliu (Mt 24-25), je Ježíšovou odpovědí na otázku učedníků: „Které události ohlásí tvůj příchod a konec světa?“ (Mt 24,3) Ježíš odpovídá kázáním a končí zvláštní výzvou:

„Stejně i vy musíte být na můj druhý příchod stále připraveni. Přijdu, kdy se toho nenadějete“ (Mt 24,44). Neřekne: „Připravujte se nebo buďte v procesu připravování.“ Ježíš řekne: „Budte připraveni.“ To znamená, že podle slov Ježíše Krista žijí jen dvě skupiny lidí. Ti, kteří připraveni jsou na jedné straně, a na straně druhé ti, kteří připraveni nejsou. Třetí skupinu, totiž lidi, kteří jsou v procesu připravování se, nezmiňuje. Ježíš udělá mezi lidmi radikální řez a řekne jednoduše: „Bud' jsi, nebo nejsi připraven.“

Po závěrečné výzvě „Budte připraveni“ Ježíš vypráví čtyři příběhy. Čtyři podobnosti, jež jsou odpovědí na nevyřčenou otázku všech lidí, kteří berou vážně slovo o druhém příchodu Ježíše Krista: „Pane, co znamená být připraven na Tvůj druhý příchod?“ Evangelium – dobrá zpráva zní, že Ježíš touží, abychom byli připraveni. Proto neskončí pouhou výzvou buďte připraveni. Nenechá nás na holičkách s naší nevyřčenou otázkou. Nevyhrožuje svým druhým příchodem. Trpělivě nám v těch čtyřech příbězích vysvětluje, co znamená být připraven na jeho druhý příchod. Záleží mu na tom, abychom byli připraveni. V podobnostech, podobně jako v anekdotách, máme hledat jednu hlavní myšlenku. Jedno stěžejní sdělení. Nezabývat se jednotlivými detaily, ale hledat podstatné, pointu.

První podobnosti, o dobrém a špatném služebníkovi (Mt 24,45-51), je spíše o tom, co znamená nebyť připraven na

druhý příchod Ježíše Krista. Není o našich pochybnostech týkajících se druhého příchodu. Problém není v té větě samotné. I mě už mnohokrát napadla podobná myšlenka, totiž že můj Pán dlouho nejde. Problém začíná tehdy, když si podle této věty začnu zařizovat svůj život. Dlouho nejde, tak na to kašlu. Už nemá cenu na něj čekat. Jdu si po svých.

Druhý příběh o deseti družičkách (Mt 25, 1-13) vypráví Ježíš jako hádanku. Hlavní roli v tomto podobnosti hraje olej. Ten v tomto příběhu znamená jednoduše vztah s Bohem. Když Ježíš na konci řekne: „Neznám vás“, není to trest pro nepřipravené ve smyslu „Nechci se k vám znát, jděte mi z očí“. Znamená to pouze tolik, že během života jsme nedali Ježíši šanci, aby nás poznal. Doslova, aby nás ochutnal nebo zakušil. Vztahy jsou jediná platforma, kde se lidé vzájemně poznávají – zakuší. Být připraven znamená prožívat život v Boží blízkosti – mít s Bohem vytvořený intimní vztah. Vztah, kdy já zakuším Boha a Bůh zakuší mě.

Z třetího příběhu o hřivnách

(Mt 25,14-30) se dovidáme, že nejde ani tolik o to, kolik jsem toho v životě vykonal. Problém není ani v tom, že jsem toho během své služby mnoho zkazil. Jde o to, jestli jsem vůbec něco podnikal. Skutečným problémem je zde lenost. Být připraven na Ježíšův druhý příchod znamená překonávat lenost. Žít tak, abych v životě obohatil své okolí dary, kterými mě k tomu Bůh vybavil.

Poslední podobnosti o ovcích a kozlech (Mt 25,31-45) řeší otázku, kde se má odehrávat pravá bohoslužba do druhého Ježíšova příchodu. Není to v chrámu, není to ani při sobotní bohoslužbě. Pravá bohoslužba je služba lidem. Především tím, ze kterých mi nemůže nic kápnout. Kterí mi nemají čím oplatit. Když sloužím těmto lidem, sloužím Bohu samotnému. Takovou bohoslužbu nám odkazuje Ježíš v posledním čtvrtém příběhu. Čtyřikrát zopakuje to důležité: hladového, žiznivého, pocestného, nemocného, vězněného... tato slova se mají uložit hluboko do našeho nitra. V těchto slovech je ukryto tajemství pravé bohoslužby, dokud Ježíš nepřijde. Připraven na druhý příchod Ježíše Krista je ten, kdo žije touto bohoslužbou.

Ježíš vypráví čtyři příběhy pro lidi, kteří berou vážně slovo o jeho druhém příchodu. Lidem (nám), kteří (jsme) své čekání ještě nevzdali, říká, že touží, aby(chom) byli připraveni. Připraven podle slov Ježíše Krista je ten, kdo se naděje na Jeho druhý příchod ještě nevzdal, přestože Pán už dlouho nejde, zakuší Boha a Bůh zakuší jej, překonává lenost a svěřenými dary obohacuje druhé lidi, slouží Bohu nikoli pouze v chrámu, ale především tam, kde se setkává s hladovými, žiznivými, jinými...

Shmuley Boteach: Košer sex

Kniha radí manželům, jak si uchovat vzájemnou přitažlivost v intimních vztazích tak, aby nevyhledávali jiná „sexuální“ dobrodružství. Ukazuje, jaký je rozdíl mezi „skvělým“ sexem a košer nebo-li vhodným sexem. Dochází k závěru, že ať je v dnešní společnosti touha po sexu jakkoli velká, touha po intimitech je stále větší. Radí, jak odmítnout pokušení, jak přivítat Boha i v této oblasti jako rovnocenného partnera a za hlavní složku života manželského páru považuje spiritualitu, včlenění duchovních hodnot charity, štěrnosti, laskavosti, starostlivosti, odpuštění a lásky k dětem do našich vztahů. Kniha přináší i celou řadu praktických rad v oblasti sexu, sexuálních technik, podává recept na košer sex a vysvětluje, jaká jsou úskalí sexu svobodných. V závěru knihy je předmanželský test, který může posloužit jako zdravý kontrolní test ustanovující kritéria manželství. Obsahuje 23 kritérií, které by měl partner z větší části splňovat a dávat najevo schopnost učit se a zlepšit se.

Autor knihy je ředitel vzdělávací společnosti L'Chajim Society, veřejné židovské organizace zaměřené na vzdělávání, publicista, zabývá se partnerskými vztahy a manželským životem. Jeho předcházející kniha se jmenuje Židovský průvodce nevěrou. Žije s manželkou a šesti dětmi v Londýně.

Hana Kábrtová

AKCE V ŘÍJNU

ČTVRTEK 3.10. Koncert Slávka Klecandra, modlitebna Kraslická 494

PÁTEK 4.10. 15:30 Pro děti: Pohlazení, 19:00 Velký příběh Bible s Kábrtovými: *Duch svatý*, modlitebna Sokolov-Šenvert, Kraslická 494

SOBOTA 5.10. 9:30 Sobotní škola: *Nebeská svatyně*, 11:00 Kázání Martin Lindtner: Až jednou fíkovník nevypučí 13:00 odpolední program Lindtnerovi, modlitebna Sokolov-Šenvert, Kraslická 494, 14:00-15:30 Povídání o Bangladéši, Hana Kábrtová, Centrum Vinice Cheb, Mánesova 7

ČTVRTEK 10.10. 18:00 Tomáš Kábrt: *Kdo je Izrael*, Městská knihovna Chodov

PÁTEK 11.10. 15:30 Pro děti: Pathfinder, 19:00 Velký příběh Bible s Kábrtovými: *Duchovní dary a ovoce Duchy svatého*, modlitebna Kraslická 494

SOBOTA 12.10. 9:30 Sobotní škola: *Nebe na zemi*, 11:00 Kázání B. Zámečník 13:00 odpolední program Zámečníkovi, modlitebna Šenvert, Kraslická 494

NEDĚLE 13.10. 11:00 Svatba Rosvity Šulcové a Karla Mráze, modlitebna Šenvert, Kraslická 494 a pak Stará hospoda v Šabině

PONDĚLÍ 14.10. 18:00 Tomáš Kábrt: *Co je člověk?*, Klub Šnek, Kraslice

ÚTERÝ 15.10. 18:00 Tomáš Kábrt: *Chvála pomalosti*, Městská knihovna v Lokti

PÁTEK 18.10. 15:30 Pro děti: Pohlazení, 19:00 Velký příběh Bible s Kábrtovými: Dar prorocství, modlitebna Sokolov-Šenvert, Kraslická 494

SOBOTA 19.10. 9:30 Sobotní škola: *Živá, svatá, Bohu milá oběť*, 11:00 Kázání Martin Lindtner: Hledání Boží vůle 13:00 odpolední program Hološovi, modlitebna Sokolov-Šenvert, Kraslická 494

ČTVRTEK 24.10. 18:00 Tomáš Kábrt, *Otče náš I.*, Městská knihovna Chodov

PÁTEK 25.10. 15:30 Pro děti: Pathfinder, 19:00 Velký příběh Bible s Kábrtovými: *Milost a zákon*, modlitebna Kraslická 494

SOBOTA 26.10. Sobota stvoření 9:30 Sobotní škola: *Poučení ze svatyně*, 11:00 Kázání T. Kábrt: Stvoření jako společenství, 13:00 odpolední program Kábrtovi: Film Zákraky stvoření, modlitebna Kraslická 494

PONDĚLÍ 28.10. 18:00 Tomáš Kábrt: *Kdo je Izrael?*, Klub Šnek, Kraslice

PŘIPRAVUJEME NA LISTOPAD: V neděli 17.11. od 17 hodin v modlitebně koncert Romana Dragouna, od pondělí 18.11. do 6.12. výstava k 400. výročí Bible kralické v knihovně ISŠTE [Více na //sokolov.casd.cz](http://www.sokolov.casd.cz)